

— Тут усе таке рожеве! — Пінкі сиділа на підголовнику шкіряного сидіння та задоволено визирала у відчинене вікно автобуса. Дзьоб сороки був замащений вершками.

Мортимер Моррісон, власник Чарівної зоологічної крамниці, сидів за кермом.

Вони щойно поласували малиновим тортом у кав'ярні «Цукерочка» і роздивилися мапу. Тепер старий червоний автобус рухався вулицями Маямі.

Вони обігнали молоду жінку, яка їхала пальмовою алеєю на рожевому велосипеді. У кошику на кермі сидів песик у рожевих сонцезахисних окулярах.

— Привіт, приятелю! — крикнула у вікно Пінкі, а песик весело гавкнув у відповідь.

В Америці досить багато дивакуватих людей. Тому в «Цукерочці» нікого особливо не дивувало, що сорока сидить за столиком із чоловіком та занурює дзьоб у вершковий крем. Узагалі, багато речей тут були зовсім іншими, ніж удома. Небо у Флориді було блакитнішим, будинки — вищими, автівки — яскравішими, а шматочки торта — більшими.

Пінкі витерла дзьоба об шибку вікна, замастивши все вершками.

— Агов! — обурився власник Чарівної зоологічної крамниці. — Так не можна.

Але по-справжньому сердитися на свою чарівну пташку він не міг.

Пінкі з невинним виглядом відвернула голову. — А я нічого, — промовила сорока.

Вони були на шляху до Національного парку Еверглейдс. На болотах і в солончаках неодмінно знайдуться цікаві чарівні тварини.

— Кого ж ми там знайдемо? — поцікавилася Пінкі. Морська корова в Чарівній зоологічній крамниці — це було б щось! Вона помахала чоловікові, який грав на губній гармошці на узбіччі. — Я хотіла б зустріти пару пеліканів. Або чорного ведмедя!

— Тільки не ще один ведмідь! — простогнав Мортимер. — У мене й від Мерфі вже сивини додалося.

Вони поїхали на південь та зупинилися на туристичній парковці. Далі потрібно було йти пішки.

Комарі кружляли навколо їхніх голів. Пінкі намагалася відігнати їх сильними ударами крил.

— Ану геть, тварюки! — закричала вона. Сорока сміливо пролетіла крізь чорну хмару комах, заплющивши очі.

А коли вона знову їх розплющила, все навколо було рожевим. Перед ними розкинулася колонія фламінго. Понад сотню птахів погойдувалися на міліні, хапали рибу, жаб і крабів.

Мортимер Моррісон засяяв. Які ж кумедні створіння! Яскравий колір, вигнуті шиї, тонкі, як соломинки, ноги...

— Мене звати Мортимер, я власник Чарівної зоологічної крамниці! — гукнув він убік води. — Чи хтось із вас хоче піти зі мною? Той, хто вирішить приєднатися до нас, знайде багато друзів!

Більшість фламінго виглядали безпорадними та продовжували далі борсатися в мулі.

Кінчик носа Мортимера тремтів від збудження, а Пінкі була дуже тиха. Обидва передчували, що має статися щось чарівне.

І воно сталося.

Далеко позаду один фламінго заплескав крилами та схвильовано застукотів дзьобом.

— Мене звати Поллі. Я й гадки не мала, що є хтось, із ким я зможу поговорити! — від хвилювання пташка зашпорталась через власну ногу й шубовснула у воду.

— Отакої! — засміявся Мортимер.

— Я все своє життя розмовляла сама із собою, — продовжила Поллі, коли знову випірнула і струсила своє рожеве пір'я. — Я почувуюся так безглуздо...

— Ну, на тебе чекають приемні несподіванки, — прострекотіла Пінкі й облетіла довкола голови Поллі. Фламінго сподобалася їй одразу. — У Чарівній зоологічній крамниці є з ким потеревенити. А якщо тобі поталанить, бос знайде тобі супутника — друга на все життя, — сорока розправила крила в бік парковки, де виднівся автобус — маленька яскрава цятка. — Ходімо з нами, на тебе чекають справжні пригоди!

Поллі підняла голову.

— Обіцяєш?

— Обіцяю! — відповіли Мортимер і Пінкі одночасно.

